

Sygn. akt II Ca 164/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Ciechanowicz
Sędziowie:	SSO Marzenna Ernest (spr.) SSR del. Tomasz Szaj
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrząszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 października 2013 roku w S.

sprawy z wniosku **M. R.**

z udziałem **D. P., K. P. i A. P.**

o ustalenie sposobu korzystania z rzeczy wspólnej

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 27 listopada 2012 r., sygn. akt II Ns 93/12

po s t a n a w i a:

- 1. uchylić punkt I. zaskarżonego postanowienia i umorzyć postępowanie w sprawie;**
- 2. oddalić apelację w pozostałym zakresie.**

Sygn. akt II Ca 164/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie oddalił wniosek powoda M. R. o ustalenie sposobu korzystania z rzeczy wspólnej (pkt I), orzekł, że koszty postępowania każda ze stron ponosi we własnym zakresie (pkt II), nakazał pobrać od wnioskodawcy M. R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie kwotę 1.315 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt III) i nakazał pobrać od uczestników A. P., K. P. i D. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie kwoty po 53,10 zł od każdego z nich tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt IV).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy przywołując przepis art. 206 k.c. wskazał, iż uprawnienia wnioskodawcy i pozostałych współwłaścicieli – uczestników postępowania - są nie do pogodzenia i nie ma też

możliwości wydzielenia do wyłącznego korzystania poszczególnych pomieszczeń. Z uwagi na charakter i przeznaczenie rzeczy – lokal służy zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych – pomieszczenia korytarza, kuchni, łazienki i wc muszą pozostać do wspólnego korzystania przez wszystkich właścicieli. Nadto, w ocenie Sądu Rejonowego, uprawnienie M. R. nie zasługiwało na ochronę ze względu na zasady współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Z tych też Sąd Rejonowy oddalił wniosek.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w pkt II Sąd Rejonowy oparł na przepisie art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Stwierdził, iż stanowisko takie uzasadnione jest niezależnością i samodzielnością udziału w tym postępowaniu każdego uczestnika. W rezultacie każdy uczestnik postępowania nieprocesowego ponosi koszty związane z: poszczególnymi czynnościami, których dokonał; z jego udziałem w postępowaniu; z czynnościami procesowymi sądu, podjętymi w jego interesie. Sąd pierwszej instancji wskazał, iż nie znalazł podstaw, dla których miałby od tej reguły odstąpić.

W zakresie orzeczeń zawartych w pkt III i IV postanowienia Sąd Rejonowy zważył, iż na koszty sądowe dotąd nieuiszczone przez strony postępowania składały się: 1.315 zł z tytułu wynagrodzenia biegłego sądowego J. K. za pierwszą opinię pisemną oraz kwota 159,30 zł z tytułu wynagrodzenia w/w biegłego za złożenie ustnej opinii uzupełniającej. Kosztami pierwszej opinii Sąd obciążył w całości wnioskodawcę M. R., albowiem to on zainicjował postępowanie w sprawie i złożył wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Natomiast kosztami drugiej opinii uzupełniającej Sąd obciążył w równej części uczestników K. P., A. P. i D. P., tj. każdego z nich kwotą po 53,10 zł. Podstawą tego rozstrzygnięcia był fakt, iż to uczestnicy spowodowali powstanie tych kosztów. Biegły został wezwany na rozprawę i złożył opinię ustną uzupełniającą z uwagi na to, iż uczestnicy zgłosili zarzuty do opinii pisemnej. Zarzuty te dodatkowo były niezasadne.

Od ww. postanowienia apelację wywiódł wnioskodawca, zaskarżając je w całości i domagając się jego zmiany poprzez uwzględnienie wniosku. Nadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

W piśmie procesowym z dnia 20 sierpnia 2013 r. uczestnicy postępowania wnieśli o umorzenie postępowania na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku podnieśli, iż uczestnicy postępowania K. P., A. P. i D. P. zbyli swoje udziały w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w S. przy ul. (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej na rzecz wnioskodawcy M. R. na podstawie umowy sprzedaży sporządzonej przez notariusza M. O. w dniu 26 marca 2013 r. rep. A nr (...). W związku z powyższym, w ocenie uczestników, zbędnym stało się ustalenie sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej, skoro nieruchomość przestała być nieruchomością wspólną i stała się przedmiotem własności wnioskodawcy.

W piśmie procesowym z dnia 6 września 2013 r. wnioskodawca potwierdził nabycie przez niego udziałów w spornym lokalu mieszkalnym. Natomiast w piśmie z dnia 19 września 2013 r. ostatecznie oświadczył, że cofa wniosek o ustalenie sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej i zrzeka się roszczenia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Postępowanie w sprawie należało umorzyć.

Zgodnie z art. 386 § 3 k.p.c., jeżeli zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, Sąd drugiej instancji uchyla zaskarżony wyrok i umarza postępowanie. Jak stanowi art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umarza postępowanie wówczas, gdy powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Stosownie do treści art. 13 § 2 k.p.c. przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych postępowań unormowanych w tej ustawie, w tym w postępowaniu nieprocesowym.

W piśmie procesowym z dnia 6 września 2013 r., a następnie z dnia 19 września 2013 r. wnioskodawca cofnął wniosek o ustalenie sposobu korzystania, po uprzednim doręczeniu mu pisma procesowego uczestników postępowania z wnioskiem o umorzenie postępowania na podstawie art. 355 k.p.c. w związku ze zbyciem udziałów uczestników postępowania w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w S. przy ul. (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej

na rzecz M. R. na podstawie umowy sprzedaży w dniu 26 marca 2013 r. Powyższe pozwala na przyjęcie, iż doszło do skutecznego cofnięcia wniosku, przy braku sprzeciwu uczestników postępowania (art. 512 § 1 k.p.c.). Odpisy ww. pism procesowych wnioskodawcy zostały doręczone pełnomocnikowi uczestników w trybie art. 132 § 1 k.p.c. przed terminem rozprawy apelacyjnej, z zachowaniem dwutygodniowego terminu do złożenia przez uczestników wniosku o przyznanie kosztów. W ocenie Sądu Okręgowego, wobec zgodnych oświadczeń co do zbycia udziałów w nieruchomości objętej wnioskiem na rzecz M. R., cofnięcie wniosku nie narusza przesłanek przewidzianych w § 4 art. 203 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Niewątpliwie też zbędnym stało się ustalenie sposobu korzystania z nieruchomości wspólnej, skoro po wydaniu orzeczenia przez Sąd Rejonowy nieruchomość przestała być nieruchomością wspólną i stała się przedmiotem własności wnioskodawcy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. uchylił pkt I zaskarżonego postanowienia i umorzył postępowanie w sprawie w zakresie wniosku o ustalenie sposobu korzystania z rzeczy wspólnej.

Zgodnie z art. 520 § 1 k.p.c., każdy z uczestników ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie, obciążają go zatem koszty tych czynności, których dokonał sam bądź zostały podjęte w jego interesie przez sąd z urzędu lub na jego wniosek. Z przepisu tego wynika, że w postępowaniu nieprocesowym w zasadzie nie ma podstaw do domagania się przez uczestnika, który poniósł określone koszty, zwrotu ich od pozostałych uczestników. Wyjątki od tej zasady przewidziane są w § 2 art. 520 k.p.c., który przewiduje możliwość stosunkowego rozdzielenia obowiązku zwrotu kosztów lub włożenia go na jednego z uczestników w całości, gdy są oni w różnym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub ich interesy są ze sobą sprzeczne oraz w § 3, zgodnie z którym sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika, gdy interesy uczestników są sprzeczne lub uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie.

W sprawie brak było podstaw, by odstępować od reguły przewidzianej w art. 520 § 1 k.p.c..

Z tych też względów apelacja wnioskodawcy w pozostałym zakresie podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c..